

Hendrik Winter

Het
antwoord
op
misschien

Roman

Vertaling Lilian Caris

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Bastei Lübbe AG, Köln

Oorspronkelijke titel: *Die Antwort auf Vielleicht*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland

Vertaling: Lilian Caris

Omslagontwerp: Sandra Taufer, bildfunke.de

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Tronin Andrei/shutterstock; © alenaganzhela/shutterstock;

© pixelliebe/shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best

Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0414 3

ISBN 978 94 027 5879 5 (e-book)

NUR 302

Eerste druk november 2019

Originele uitgave verschenen bij Bastei Lübbe Taschenbuch

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Dag X

De planning en de voorbereidingen waren afgehandeld, de samenzweringen voorbij, de koffers gepakt, de leugens gelogen. Er waren geen belemmeringen meer. Maar alles wat in theorie zo fascinerend logisch had geklonken, boezemde me ineens angst in. Natuurlijk waren er bedenkingen geuit, maar uiteindelijk was iedereen overtuigd of op z'n minst gerustgesteld geweest. Nu leek het of juist mij die overtuiging was ontglipt, alsof ik er te veel van had weggegeven.

Er kon het een en ander misgaan.

Mogelijk gebeurde er een ramp.

In dat geval zou ik volledig de schuld krijgen, en elk verwijt zou terecht zijn.

Met dezelfde angst die ik al sinds weken voelde, bekeek ik het bord. Daar was niets bijzonders aan. De gebruikelijke rechthoekige vorm met een vakje voor de namen en een in het gebruik versleten drukknop. Passend bij het aantal woningen in dit saaie huurcomplex waren er zes bellen: twee rijtjes van drie onder elkaar. Degene die mijn leven voorgoed had veranderd en me er nu toe dreef mijn baan op het spel te zetten, stond rechts bovenaan. In enigszins zwierig handschrift was de naam op een niet erg netjes uitgeknipt stukje papier geschreven:

BISCHOFF

Ik was bang voor die bel. Bang om hem aan te raken. Al zes we-

ken stond ik hier bijna elke ochtend om kwart over acht, en mijn hand trilde zodra ik hem uitstak. Maar de kwelling begon al veel eerder. Die begon met het rinkelen van de wekker op mijn nachtkastje. Ik ben zo iemand die meteen klaarwakker is. Wekker rinkelt, ogen open, hallo, hier ben ik! Op fijne dagen is dat geweldig, maar de afgelopen weken was uiteraard meteen de ongerustheid mee ontwaakt, en ik had moeten constateren dat het je dag behoorlijk kan verpesten als het eerste waaraan je denkt iets angstaanjagends is.

Ik haalde diep adem en drukte op de knop. De bel zelf kon ik niet horen omdat de woning zich op de tweede etage bevond; de wachttijd die erop volgde leek eindeloos te duren. De straatgeluiden achter me nam ik nauwelijks waar. Het overgaan van mijn diensttelefoon in de handsfreeset van mijn auto des te duidelijker.

Ik kromp in elkaar. Waarom belde de centrale uitgerekend nu? Waren onze voorbereidingen toch niet onopgemerkt gebleven? Had iemand van het handjevol ingewijden zijn mond voorbijgepraat?

De wagen was nog niet gejat, maar dat zou over een paar minuten wel het geval zijn. Voor het eerst van mijn leven beging ik een misdrijf, werd een dief, stal een auto en wist niet hoe ik de eigenaar ooit weer onder ogen moest komen als het uitkwam.

Nog een paar minuten. De laatste kans om terug te krabbelen.

Ik schaamde me voor de gedachte, maar kon niet verhinderen dat die bij me opkwam.

Plotseling begon de luidspreker van de intercom te kraken, zoals altijd wanneer boven iemand de hoorn opnam, en het moment van onzekerheid was voorbij.

‘We komen eraan!’

Meteen raakte mijn maag uit de greep van de angst, kreeg mijn hart weer zijn normale ritme en voelde ik me van de ene op de andere seconde beter.

Blijkbaar ging het goed met haar. Zelfs aan de door de intercom vervormde stem kon ik inmiddels de kleine nuances herkennen

waarmee ik haar toestand beoordeelde. Verdriet of onzekerheid zou ik direct hebben opgemerkt, maar ik hoorde alleen maar plezier in wat komen ging.

Ze was klaar voor het avontuur.

Zes weken terug

Twee kale hoofden

Twee fraaie, ronde, gladde, kale hoofden die in het ochtendlicht blonken alsof ze waren opgewreven.

Bij het ene hoorde een smal gezicht met een hoop metaal. Een zilveren ring in het neustussenschot, een piercing in elke neusvleugel en in de wenkbrauwen, de oorlelletjes overladen met ringen van verschillende grootte. Ik schatte de leeftijd van het meisje op hooguit achtentwintig, hoewel dat lastig was. Mensen met een kaal hoofd leken jonger. Ze was klein, misschien een meter zestig, erg slank en helemaal in het zwart gekleed. Een zwarte legging, strak als een tweede huid, een zwart T-shirt met lange mouwen die tot aan de ellebogen waren opgeschoven. Daarbij zwarte kistjes, die te zwaar en te grof leken voor de dunne benen. Het shirt was met een met klinknagels bezette gordel in de taille vastgesnoerd, om de polsen zaten bijpassende armbanden. De tatoeages op de onderarmen waren gerangschikt rond een enkel basismotief: een doodshoofd.

Met licht slaperige bruine ogen keek het meisje me al kauwgum kauwend aan. Minachting las ik erin. Ze had een tas van jute in haar hand met een gestileerde orka aan de voorkant, waaruit een handdoek stak.

Onder mijn collega's was, omdat ze er allemaal eentje bij zich hadden, de term 'handdoekenfractie' gemeengoed. Een handdoek was vereist bij de behandeling, maar niemand hield hem gewoon onder

zijn arm zoals je aan het strand of in de sauna deed. Hij werd weggestopt in een papieren zak of een tas. Misschien dachten ze dat het anders te veel opviel. Maar alleen insiders zoals ik wisten waar die handdoeken op wezen.

‘Hoi, ik ben Vero,’ zei ze ter begroeting.

‘Adam Wondraschek.’ Ik schudde haar de hand.

Voor zo’n kleintje gaf ze een stevige poot.

‘Dit is mijn vriendin Jessi.’

Vero’s Berlijnse accent was niet te missen.

Jessi droeg een olijfkleurige cargobroek met talloze kleine en grote zakken, daarop een hoody met witte koordjes, allebei een maat of twee te groot. Ze was ongeveer een vijfenzeventig, hield haar schouders recht en wekte een fitte indruk. Haar gezicht was totaal anders dan dat van haar vriendin. Ten eerste ontbrak het metaal, ten tweede was het een klassiek gevormd gezicht met volmaakte proporties en een puntgaaf gebit. De afwezigheid van een kapsel deed haar vrouwelijke gelaatstreken des te sterker uitkomen. Haar mosgroene ogen waren groot en rond en maakten me onzeker.

‘Hi.’

Haar handdruk was zachter en vrouwelijker dan die van Vero. En daarbij glimlachte ze naar me.

‘Nou, mag ik jullie verzoeken?’

Ik opende het achterportier aan de rechterkant en maakte een uitnodigend gebaar. Doodshoofd-Vero gooide haar orka-handdoektas achterin en klom toen zelf naar binnen. Jessi volgde. Voor ik het portier kon dichtslaan, smiespelden ze met elkaar en lachten.

Om mij?

Met het gebruikelijke ongemakkelijke gevoel nam ik plaats op de bestuurdersstoel en startte de motor. De allereerste rit was altijd een beetje bijzonder. Je kende elkaar niet, moest eerst eens aftasten en uitvinden met wie je te maken had. Ik hield niet erg van eerste ritten. In smalltalk was ik nooit goed geweest, het lag me niet om over het weer of het verkeer te praten – al helemaal niet als ik een cliënte in

mijn wagen had die de pensioengerechtigde leeftijd nog niet had bereikt. En nu waren het er maar liefst twee.

Slechts een van beiden was de patiënt, maar ik wist niet of het Jessi of Vero was. Waarom waren ze allebei kaal? Waarom gingen ze samen naar die afspraak?

In mijn boordcomputer stond maar één naam: Bischoff. En het adres en de tijd. Geen voornaam. Ik wierp een snelle blik in de achteruitkijkspiegel, en toen wist ik het.

Sinds drie jaar werkte ik voor een klein bedrijf dat gespecialiseerd was in het vervoer van kankerpatiënten. Ik reed in een kankerkar. Een zekere en lucratieve business, omdat de zorgverzekeringen de ritten vergoedden en er aan klandizie geen gebrek was. Zoals mijn baas Willi het een beetje krom formuleerde: 'Er wordt altijd wel ziek geworden.'

Eigenlijk was het een doodnormale taxionderneming. De behoefte aan ziekenvervoer was almaar toegenomen en op een gegeven moment uitbesteed. Mijn cheffin, de vijfenvijftigjarige Silke Kahlfeld, runde het taxibedrijf, terwijl de ritten door haar man geregeld en bij tijd en wijle getorpedeerd werden. Willi had best een goed hart (hoopte ik), maar was helaas warrig, opvliegend en weinig flexibel. Alle medewerkers, ook zijn vrouw, waren blij als hij zich niet te veel met de dagelijkse gang van zaken bemoeide. Zijn naam op het display van je telefoon betekende altijd stress.

We reden allerlei mensen naar bestralings- en chemotherapie, naar afspraken met specialisten, naar het ziekenhuis, naar de apotheek – en, als het nodig was, ook naar een winkel zodat ze boodschappen konden doen. Dag en nacht all-inclusiveservice. Bestralingstherapie duurde in de regel zes tot acht weken, afhankelijk van het soort tumor. Vijf dagen per week moesten de patiënten naar de kliniek voor nucleaire geneeskunde en het maakte niet uit of het dan net Kerstmis, Pasen of oudjaar was. In de kliniek spreidden ze hun handdoek op het ligvlak van het bestralingsapparaat uit, gingen erop liggen en lieten zich door een lineaire versneller accuraat beschieten

met fotonen die de verraderlijke tumor de das om moesten doen. Medisch gezien werden tumorcellen erdoor verwoest. Gezonde cellen die in de weg zaten, moesten er echter ook aan geloven. Als het goed ging, waren de ritten relaxed en werden er prettige gesprekken gevoerd.

Maar vaak ging het niet goed.

Zes tot acht weken lang dagelijks maximaal een uur met iemand doorbrengen in de beperkte ruimte van een auto schept intimiteit, of je het nou wil of niet. Dan helpen de wijze woorden van artsen of sommige collega's, dat je het individuele lot van mensen niet bij je moet toelaten, net zoveel als een ijskast op de Noordpool. Vooral bij vrouwelijke passagiers, die veel vrijer over hun ziekte en hun levenssituatie spraken, kreeg ik het niet voor elkaar afstand te houden en alleen over het achterwerk van Kim Kardashian of de toupet van Donald Trump te kletsen.

'En jij rijdt de lieve lange dag terdoodveroordeelden rond?' vroeg Vero toen ik was weggereden.

Ik voegde in het verkeer op de hoofdweg in en gunde me even tijd voor een antwoord. Wat ze zei, was nogal direct en niet bepaald aardig, maar ook niet helemaal fout.

'Zo zou je het kunnen zeggen,' antwoordde ik.

'En anders gezegd?'

'Dat ik de lieve lange dag mensen help om weer gezond te worden.'

Goed, het klonk wat snibbiger dan ik had gewild, maar Vero wekte de indruk dat ze dat wel kon hebben. Een typisch Berlijns brutaaltje met het hart op de tong. Een snelle blik in de achteruitkijkspiegel overtuigde me dat ik het bij het rechte eind had.

Ze beantwoordde mijn blik met brutaal, misschien zelfs sluw kijkende ogen. De slaperigheid was verdwenen.

'En? Al eerder twee kale koppen in je wagen gehad?'

'Niet tegelijk, nee.'

'Je lijkt geschokt.'

'Echt? Dat komt door iets anders.'

‘Mijn outfit, hè.’

‘Je outfit is cool. Nee, het komt eerder door de tijd.’

‘Hoezo de tijd?’

‘Jullie hebben me zo’n tien minuten laten wachten, en nu moet ik dat op een of andere manier zien in te halen. In de kliniek zijn ze erg op punctualiteit gesteld.’

Dat was wel waar, maar er was nog geen man overboord, want in de ritplanning was daar rekening mee gehouden. Vero was goed in observeren, ze had me doorzien, maar ik wilde niet toegeven hoezeer ik me aan hen allebei ergerde.

‘Ik zal een goed woordje voor je doen bij de dokter,’ zei ze. Ze blies een kauwgumbel en liet hem knappen.

‘Kom je uit Berlijn?’ vroeg ik in een poging het gesprek in een andere richting te sturen.

‘Dat kan je wel horen, toch?’

Vero wrong zich tussen de voorstoelen door, en ik merkte dat ze geen gordel om had.

‘Ik heb liever dat je je gordel omdoet.’

‘Waarom?’

‘Omdat dat levens redt.’

Ze grijnsde.

‘Beschermend type, hè?’

‘Alsjeblieft!’

‘Oké, oké.’

Als een kind dat met tegenzin iets doet wat het niet wil, deed Vero haar gordel om. Dat weerhield haar er echter niet van even later opnieuw tussen de stoelen op te duiken.

‘En? Wat denk je? Wie van ons tweeën wordt straks bestraald?’

‘Dat is makkelijk. Jessi.’

Ik stak mijn hand uit naar de binnenspiegel en draaide hem zo dat ik haar vriendin kon zien. Ze ontweek mijn blik niet. Haar gezicht was een en al glimlach. Heel aanstekelijk. Ze zei niets.

‘Hoe kom je daarbij?’

‘Jij hebt wenkbrauwen.’

Vero voelde met haar vinger aan haar wenkbrauwen, die niet getekend of getatoeëerd waren, maar uit echte haartjes bestonden.

‘Shit, ai, daar heb ik niet aan gedacht.’

Ze zakte weer terug in haar stoel.

‘Oké, jij hebt gewonnen, mannetje. Ik ga alleen vandaag mee,’ zei ze. ‘Vanaf morgen zit die lieve schat alleen in je wagen. Gaat wel lukken, toch?’

‘Vero, alsjeblieft,’ zei Jessi.

‘Wat nou! Ik moet die vent toch checken! Straks is het een casanova die in je broekje wil zitten.’

Jessi slaakte een zucht, wat zowel geïrriteerd als pijnlijk getroffen klonk, en keek uit het raam.

‘Ben je een casanova?’

‘In welk opzicht?’

‘Hoezo, in welk opzicht? Met vrouwen en zo.’

‘Casanova was onder meer doctor in de rechtsgeleerdheid en bibliothecaris, en hij was geridderd door de paus.’

‘O jee, een wijsneus, hè? Rechtsgeleerde, daar zie je niet naar uit, en ridders zijn er niet meer. Dus je bent een saaie boekenwurm of een rokkenjager. Je mag kiezen, jochie.’

‘Vero, hou eindelijk je snater en laat hem rijden.’

‘Nee, laat me. Het wordt net interessant.’

‘Ik heb mijn master in de rechten,’ antwoordde ik en ik probeerde al liegend serieus te blijven.

‘Geloof ik niet. Waarom ben je dan taxichauffeur?’

‘Downsizing is de nieuwe trend onder academici.’

‘Mogelijk. Maar ook rechtsverneukers kunnen pervers zijn en...’

‘O god!’ riep Jessi plotseling.

Maar haar vriendin ging gewoon verder: ‘... kunnen pervers zijn, je kan het niet aan iemand zien, hè!’

‘Dat is waar, en ik geef ook meteen maar toe dat ik vanwege mijn strafblad niet meer als advocaat werk.’

‘Wat voor strafblad?’

‘Het is een lange lijst. Ontvoering en het in mootjes hakken van brutale meisjes met een Berlijns accent zit er ook bij, maar dat is nog slechts een van mijn lichtere vergrijpen.’

Jessi begon te lachen en Vero kwam weer naar voren tussen de stoelen.

‘Weet je, kleintje, je bevalt me. Je mag mijn schatje rijden. Maar als me ook maar één klacht ter ore komt, sta ik met zes kerels uit de rockersscene bij je op de stoep, en dan zal je wel zien wat je aan die meestertitel hebt.’

‘Weet je, kleintje, jij bevalt mij ook,’ aapte ik Vero na. ‘Maar toch ben ik blij dat jij niet degene bent die ik de komende zes weken moet rijden.’

Mr. Zelfverzekerd

Zoals gewoonlijk was er bij de kliniek geen parkeerplek.

Ik reed met mijn onopvallende zwarte Skoda-taxi tot vlak voor de hoofdingang, liet de meisjes uitstappen en keek ze net zo lang na tot ze in het gebouw waren verdwenen. De rit had twintig minuten geduurd en ik had het gevoel dat ik de hele tijd mijn adem had ingehouden. Oké, dat was een beetje overdreven, maar ik was absoluut gespannen en minder relaxed dan anders geweest bij het rijden, had me bijna krampachtig op het verkeer geconcentreerd, alsof ik in Jakarta of Rome reed in plaats van in het slaperige Bremen.

Vero en Jessi hadden met elkaar zitten kletsen zonder mij er verder bij te betrekken. Uit het gesprek had ik opgemaakt dat Vero eigenlijk in Berlijn woonde en hier in Bremen alleen maar op bezoek was – om haar vriendin moreel te ondersteunen, vermoedde ik. Nadat ze mij onschadelijk had gemaakt, had Vero zich op Bremen gestort en geen spaan van mijn stad heel gelaten. Eén zin van haar vond ik bijzonder geslaagd: ‘Als burgerlijkheid vloeibaar was, zouden de mensen hier slijmsporen achterlaten.’ Een goede tweede was: ‘Eén dag langer en ik ga dood van verveling.’

Vero was een apart type, maar ze beviel me wel.

In de binnenspiegel had ik kunnen zien hoe ze tussendoor steeds Jessi's hand had gepakt en er een kneepje in had gegeven. Qua uiterlijk hadden de twee vriendinnen niet meer kunnen verschillen en

dat gold, voor zover ik had meegekregen, ook voor hun karakter. Toch leken ze met hart en ziel verbonden te zijn. Ik vond het roerend zoals Vero zich om Jessi bekommerde. De meeste patiënten waren bang voor de bestralingen dan voor de chemotherapie, dat leek bij Jessi ook het geval te zijn. Wat totaal ongegrond was. Volgens alles wat ik gedurende die drie jaar van mijn passagiers had gehoord, waren bestralingen bepaald geen wellness, maar hadden ze toch veel minder bijwerkingen dan chemotherapie.

Waarschijnlijk kwam het door de lineaire versneller. Een angst-aanjagend apparaat, geen twijfel aan. Enorm, massief en op de een of andere manier buitenaards: het leek op een slaapcabine in een ruimteschip die je in een hyperslaap bracht waarmee je zonder ouder te worden het volgende melkwegstelsel kon bereiken.

Als Jessi alleen in de taxi had gezeten, zou ik geprobeerd hebben haar vrees weg te nemen. Daar was ik inmiddels behoorlijk goed in. Ik wist waarover ik het had, want het personeel van de kliniek had alle chauffeurs van ons bedrijf, welgeteld vijftien mensen, uitgelegd hoe de versneller werkte en ons voorgelicht over de grondbeginselen van radiotherapie. De reden daarvoor was Werner Rademacher geweest, een gepensioneerde voormalige soldaat die met het rijden wat geld bijverdiende. Eigenlijk best een aardige vent, maar hij had de patiënten verteld over brandgaten in de huid en gedeeltelijk verlies van hersenactiviteit als direct gevolg van bestraling. Ik wilde er niet aan denken wat voor horrorritten dat moesten zijn geweest. Nu reed Werner geen patiënten meer, maar schoolkinderen. Ik was er niet zeker van dat hij daar beter op zijn plaats was.

Op het kleine parkeerterrein aan de overkant kwam een plaats vrij. Ik reed erheen, parkeerde de Skoda er achteruit in, zette de motor af en stapte uit. Het was mei, de lucht werd elke dag warmer, het groen aan bomen en struiken was jong en fris, vol kleur en leven. Alles wat tot knopvorming in staat was, botte die dagen uit, het was een ware blad- en bloeseminvasie. Zelfs hier, in de betonwoestijn van de stad.

In het voorjaar viel het me zwaarder dan in andere jaargetijden om acht uur per dag in de auto door te brengen. Zodra de zon de lucht verwarmde, maakte ik plannen voor mijn volgende avontuur. Helaas had ik pas half juli vakantie, en het zou tot die tijd maar al te lang duren. Ik keek verlangend uit naar de dag dat ik alles hier achter me kon laten.

Michael, een van onze rijders, kwam naar me toe. Hij was fors, zwaarlijvig en een onverbeterlijke wijsneus. Er was geen onderwerp waar hij niets over te zeggen had en hij maakte de rest van de mensheid graag deelgenoot van zijn kennis. Ik mocht hem niet, maar probeerde altijd vriendelijk te blijven. Per slot van rekening waren we collega's en moesten we met elkaar overweg kunnen.

'Wat heb jij nou weer voor vet vrachtje!' riep hij. 'Ik mag altijd alleen maar omaatjes en opaatjes rijden, en jij krijgt twee jonge meiden in één klap.'

'Die ene is er alleen vandaag bij,' zei ik zonder hem aan te kijken. Ik trapte tegen de autobanden, alsof ik de spanning wilde testen. Profs doen dat zo.

'Welke?'

'Die met dat lange haar.'

Daar moest hij echt even over nadenken.

'Ha ha, heel grappig. Maar alle gekheid op een stokje, ze zijn toch niet ouder dan dertig?'

'Dat neem ik aan, ja.'

'Op die leeftijd zijn tumoren echt agressief. Geen goede vooruitzichten. Wat heeft ze? Borst, baarmoeder of iets nog ergers? Hersenen misschien?'

'Ik rij haar vandaag voor het eerst.'

'Nou, en? Ik vraag het die van mij altijd meteen. Dan weet ik waar ik aan toe ben.'

Ik kon gewoon niet begrijpen dat mijn collega zich zo zonder enige terughoudendheid op dit onderwerp stortte. Hij had het over kanker en de meest uiteenlopende soorten tumoren als een verwar-

mingsinstallateur die over wartels, stopkranen en dubbele moffen kletste – wat mogelijk kwam doordat hij er een was. Ik had hem een patiënt horen vragen of de dosis straling van die dag voldoende was geweest of dat ze op de terugweg nog bij de zonnestudio langs moesten gaan. Zulke rotgeintjes haalde hij voortdurend uit, maar er kwamen nooit klachten over hem binnen. Mijn baas zag hem als zijn beste werknemer. Maar dat soort humor was niet mijn ding. Het ging me allemaal te veel aan het hart.

‘Morgen rij ik die twee, dan weet ik hoe het zit,’ zei Michael. ‘Heb ik eindelijk iets om naar te kijken.’

Ondanks zijn overgewicht en constant vochtige oksels beschouwde Michael zichzelf als een echte versierder. Tot mijn verrassing deed hij het ook best goed bij vrouwen, hij had tenminste steeds een nieuwe vriendin. Geen idee hoe hij dat voor elkaar kreeg, misschien kon hij zijn fysieke tekortkomingen met charme verdoezelen.

‘Het is mijn rit,’ zei ik defensief.

‘Ouwe egoïst.’ Hij gaf me een klap op mijn schouder. ‘Maar ik begrijp het wel. Zou in jouw plaats hetzelfde doen. Ik ga koffie halen. Loop je mee?’

‘Nee, ik wacht liever hier.’

Met waggelend achterwerk draafde hij weg. Zelfverzekerd en trots als een pauw, naar het scheen volkomen verspeend van vermogen tot zelfreflectie.

Om veiligheidsredenen bevond de lineaire versneller zich in de kelder van het gebouw. De architecten van de nieuwbouw hadden hun gevoeligheid getoond door van de kelder een open ruimte te maken via een grote glazen pui naar de achterzijde. Zodra je uit de lift kwam, kreeg je zicht op een kleine waterval en de daarachterliggende tuin voor patiënten, zodat je helemaal kon vergeten waar je was en om welke reden. Het was beslist mooi daarbeneden, maar ik bleef liever buiten, al had men graag dat de chauffeurs met de patiënten meegingen, althans de eerste paar keren, tot ze gewend waren geraakt.

Aan de praktijk was het raamloze kantoortje van ons taxibedrijf verbonden waarin Willi-de-chef, zoals we hem noemden, het grootste deel van de dag hokte, zijn choleriche temperament met een overdosis koffie stimulerend, afwisselend hoogrood en bleek in het gelaat. Hij reageerde verheugd op elke mogelijkheid tot een gesprek met niet-patiënten.

Ik was van plan geweest Jessi en Vero achterna te gaan, maar dat kon nu niet meer. Door Michael. Ik ergerde me aan mezelf. Hoe kreeg die vent het toch altijd weer voor elkaar dat ik me inferieur aan hem voelde?

Het was weliswaar nog wat vroeg voor mijn training, maar ik moest me afreageren, en dus slenterde ik naar het gebouw aan de andere kant, ging door de hoofdingang naar binnen, liep naar rechts en deed de deur naar het trappenhuis open. De glazen toren was tegen het gebouw aan gekwakt alsof ze hem eerst vergeten hadden te bouwen en toen niet hadden geweten waar ze hem moesten laten. Op zonnige dagen was het er loeiheet; maar nu, in de vroege ochtend, was de temperatuur nog aangenaam. Zeven etages, welgeteld.

Ik begon te lopen. Eerst langzaam, toen steeds sneller, tot ik met alarmerend hard bonkend hart boven aankwam. Meteen begon ik aan de afdaling, en vervolgens ging ik nog een keer naar boven. Mijn bovenbenen brandden, maar ik was tevreden, per slot van rekening was de training nog maar net begonnen. Mijn doel was zonder pauze zesmaal achter elkaar naar boven te rennen.

Terwijl ik op de zevende verdieping bezig was weer op adem te komen, vroeg ik me af of Vero altijd een kaal hoofd had. Misschien was het om Jessi een plezier te doen.

Ik leunde tegen de metalen balustrade en keek door de ruit omlaag naar de parkeerplaats. Michael, met een koffiebekertje in de hand, flirtte met een verpleegster die zich in haar pauze het genot van een sigaret gunde. Ze lachte en streek haar haar naar achteren. De versierder sloeg weer toe.

Ineens kwamen Vero en Jessi arm in arm het gebouw uit. Van

daarboven herkende ik ze alleen aan hun kale hoofd. Direct kwam Michael in beweging. Hij liep recht op hen af.

Ik spurtte de trappen af, de treden raakte ik nauwelijks. Toch kwam ik te laat.

Michael had zijn wagen op de taxistrook vlak voor de deur geparkeerd, wat eigenlijk verboden was, en reed al met Vero en Jessi weg toen ik de uitgang uit kwam struikelen.

Op dat moment haatte ik hem uit het diepst van mijn hart.